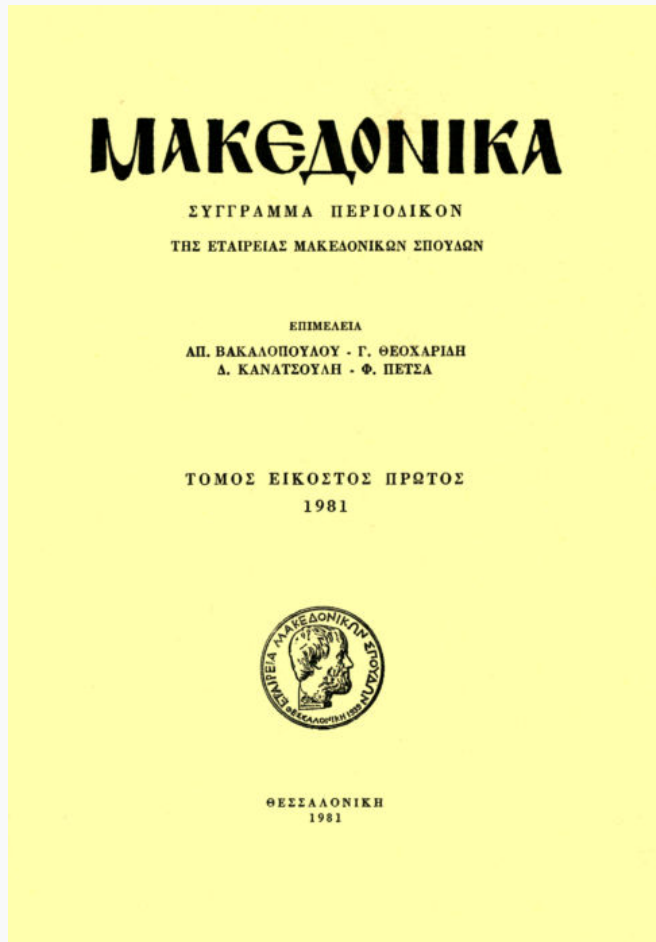

Μακεδονικά

Τόμ. 21, Αρ. 1 (1981)

Η εθνική δράση του Γεωργίου και Ιωάννου Ξανθού (Γευγελή) και του Αλεξ. Ζουμετίκου (μοναστήρι) κατά το Μακεδονικό Αγώνα

Κωνσταντίνος Απ. Βακαλόπουλος

doi: [10.12681/makedonika.442](https://doi.org/10.12681/makedonika.442)

Copyright © 2015, Κωνσταντίνος Απ. Βακαλόπουλος

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Βακαλόπουλος Κ. Α. (1981). Η εθνική δράση του Γεωργίου και Ιωάννου Ξανθού (Γευγελή) και του Αλεξ. Ζουμετίκου (μοναστήρι) κατά το Μακεδονικό Αγώνα. *Μακεδονικά*, 21(1), 393–401. <https://doi.org/10.12681/makedonika.442>

Σ Υ Μ Μ Ε Ι Κ Τ Α

Η ΕΘΝΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ ΞΑΝΘΟΥ (ΓΕΥΓΕΛΗ) ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΖΟΥΜΕΤΙΚΟΥ (ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ) ΚΑΤΑ ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ ΑΓΩΝΑ

1. Η Ιστορική έρευνα της χρονικής περιόδου, που παρεμβάλλεται ανάμεσα στο σινδρίο του Βερολίνου ως το κίνημα των Νεοτούρκων (1878-1908), αντιμετώπιζει ακόμη πολλά κενά για τη μελέτη της ιστορικής εξέλιξης του χώρου της «Μείζονος» Μακεδονίας, με την εδρεία της βέβαια γεωγραφική έννοια, η οποία περιλαμβάνει σήμερα περιοχές της ελληνικής, της σερβικής και της βουλγαρικής Μακεδονίας. Ίδιαίτερα αισθητή είναι η άπουσία μιάς συγκροτημένης συνθετικής εργασίας, βασισμένης στα διάσπαρτα αρχειακά δεδομένα, η οποία θα αναφέρεται στους εθνικούς αγώνες του ελληνοισμού της Βόρειας Μακεδονίας κατά την κρίσιμη φάση του μακεδονικού αγώνα (1904-1907)¹. Βρισκόμαστε όμως ακόμη και στο αρχικό και στο τόσο επίπονο στάδιο της συλλογής των αρχειακών πηγών, κυρίως απομνημονευμάτων των μαχητών του μακεδονικού αγώνα, οι οποίοι διαδραμάτισαν σημαντικό ρόλο κατά την εποχή εκείνη².

Στην παρούσα εργασία η ερευνητική προσπάθεια του συγγραφέα αποβλέπει να παρουσιάσει στην ιστορική επιστήμη την εθνική προσφορά δύο Έλλήνων λογίων της Βόρειας Μακεδονίας, του Ίωάννου Ξανθού, δασκάλου από τη Γευγελή, συγγραφέα της γνωστής μελέτης «Ιστορία της Γευγελής και εθνική δράσις των κατοίκων αυτής και των πέριξ χωριών», που εκδόθηκε στη Θεσσαλονίκη στα 1954, και του γυμνασιάρχη Άλέξανδρου Ζουμετικού από το Μοναστήρι, οι οποίοι συνέβαλαν και αυτοί κατά το μέρος τους στη νικηφόρα έκβαση του μακεδονικού αγώνα. Οι αγώνες τους αρχισαν ήδη από τα τέλη του 19ου αιώνα, όταν είχε κορυφωθεί σε ολόκληρο το μακεδονικό χώρο η ένταση των ξένων προπαγανδών, που απειλούσε το καθεστώς του ελληνοισμού³. Το γεγονός ακόμη ότι

---

1. Από την άποψη αυτή, εάν μιά πρώτη και πολύ αξιόλογη προσπάθεια πρέπει να θεωρηθεί η πολύτιμη μελέτη του καθηγητή Douglas Dakin, *The Greek Struggle in Macedonia 1897-1913*, Thessaloniki 1966. Έξισου σημαντική για την εξιστόρηση του μακεδονικού αγώνα είναι και η μελέτη του Παύλου Α. Τσάμη, *Μακεδονικός Άγών*, Θεσσαλονίκη 1975. Ορισμένες ειδήσεις αντλούμε επίσης από την εργασία του Γεωργίου Μόδη, *Ο Μακεδονικός Άγών και η Νεώτερη Μακεδονική Ιστορία*, Θεσσαλονίκη 1950.

2. Πολύτιμη πηγή για τη συγγραφή του μακεδονικού αγώνα αποτελούν τα μέχρι σήμερα δημοσιευμένα απομνημονεύματα των μακεδονομάχων (βλ. σχετική μνεία τους στο Κωνσταντίνου Άπ. Βακαλόπουλου, *Ανέκδοτο μητρώο των μαχητών του μακεδονικού αγώνα*, «Μακεδονικά» 19(1979) 40-91, καθώς και τα διάφορα μητρώα, που περιέχουν λεπτομερή βιογραφικά στοιχεία για καθένα άπ' αυτούς. Βλ. Κ. Άπ. Βακαλόπουλου, έ.ά., σ. 41, ύποσ. 1).

3. Βλ. αναλυτικά στο Νικόλαου Βλάχου, *Το Μακεδονικόν ως φάσις του Άνατολικού Ζητήματος (1878-1908)*, Άθήναι 1935, σ. 5 κ.έ.

και οι δύο Έλληνες αγωνιστές, όπως και πολλοί άλλοι, προέρχονται από διαφορετικές γεωγραφικές περιφέρειες, οι οποίες δεν υπάγονται σήμερα μέσα στα όρια του ελληνικού κράτους, αλλά αποτελούσαν ως τις αρχές του αιώνα ζωτικές εστίες του ελληνισμού, όπου διαδραματίστηκαν οι κρισιμότερες φάσεις του μακεδονικού αγώνα, καθιστά ακόμη περισσότερο επιτακτική την ανάγκη για την παρουσίαση των εθνικών ύπηρεσιών τους με βάση τις ενδιαφερόμενες γραπτές μαρτυρίες τους¹, που παρέμεναν μέχρι σήμερα ανεκμετάλλευτες στα Άρχεια του Ίδρυματος Μελετών της Χερσονήσου του Αίμου².

2. Πριν όμως προχωρήσω στην εκτίμηση της εθνικής προσφοράς των δύο Ελλήνων λογίων της Βόρειας Μακεδονίας, θα πρέπει να επισημάνω το σημαντικότατο ρόλο, που διαδραμάτισαν οι Έλληνες εκπαιδευτικοί, στη μακεδονική υπόθεση, ήδη μετά το 1878, όπως στην περίπτωση αυτή, ο Ί. Ξανθός και ο Άλ. Ζουμετικός. Πραγματικά ελάχιστοι απ' αυτούς περιορίστηκαν στα τυπικά σχολικά τους καθήκοντα. Οι Έλληνες δάσκαλοι αποτέλεσαν τους πρωταρχικούς πυρήνες της εθνικής αντίστασης κατά την τουρκοκρατία σ' όλοκληρο το μακεδονικό χώρο. Έτσι και ο Ίωάννης Ξανθός, παράλληλα με τη διδασκαλική του ύπηρεσία, διετέλεσε πράκτορας γ' τάξεως της Φιλικής Έταιρείας της Γευγελής, ή οποία ιδρύθηκε από τον Χρηστ. Δέλλιο η Ζαχαροπλάστη³, και συμπεριέλαβε πολυάριθμα μέλη, μετέφερε εμπιστευτικά έγγραφα και έκρυψε πολλές φορές άρχηγους των ελληνικών άνταρτικόν ομάδων κατά το μακεδονικό αγώνα⁴.

Άνάλογες σέ σπουδαιότητα εθνικές ύπηρεσίες πρόσφερε ο γυμνασιάρχης του Μοναστηρίου Άλ. Ζουμετικός⁵, ο οποίος έλαβε μέρος στο γνωστό επαναστατικό κίνημα των Πηχεωνικών, που οργανώθηκε στα 1878-1885 στη Βορειοδυτική Μακεδονία από τον Έλληνα δάσκαλο Άναστάσιο Πηχεώνα από την Άχριδα. Το κίνημα αυτό απέδειξε πραγματικά την ισχυρή παρουσία του ελληνικού της Βόρειας Μακεδονίας στα τέλη του 19ου αιώνα και αποτέλεσε την άφετηρία της πρώιμης φάσης του μακεδονικού αγώνα⁶. Ο Άλ. Ζουμετικός διατηρούσε στενές συγγενικές σχέσεις με τον Άναστάσιο Πηχεώνα, αφού είχε παντρευθεί την κόρη του άδελφού του Πέτρου, ο οποίος σόθηκε επανειλημμένα από την κατάβωση των Βουλγάρων χάρη στη μεσολάβηση του γαμπρού του. Ο Πέτρος Πη-

1. Βλ. σχετικά και την υπό έκδοση εργασία του Κ. Βακαλόπουλου, Τά ανέκδοτα άπομνημονεύματα του άγνωστου μακεδονομάχου Πέτρου Σουγαράκη από το χωριό Ίβεν Μοναστηρίου, στο περιοδικό «Βαλκανικά Σύμμεικτα» του ΙΜΧΑ (1981).

2. Άρχείο ΙΜΧΑ, φάκελλος Δ 150, Άπομνημονεύματα Ί. Ξανθού, φάκελλος Δ 113, Βιογραφικό σημείωμα Άλεξάνδρου Ζουμετικού.

3. Βλ. σχετικά στής Άγγελικης Β. Μεταλλινού (Π. Τσιώμου), Πάνθεον των Μακεδόνων Άγωνιστών (1896-1914), Θεσσαλονίκη 1951, σ. 50, 52, Κ. Βακαλόπουλου, Άνέκδοτο μητρώο των μαχητών του μακεδονικού αγώνα, σ. 55.

4. Ίωάννου Γ. Ξανθού, Ίστορία της Γευγελής και εθνική δράσις των κατοίκων αυτής και των περίξ χωρίων, Θεσσαλονίκη 1954, σσ. 35-36, 89-93.

5. Παντελής Γ. Τσάλλη, Το Δοξασμένο Μοναστήρι ήτοι Ίστορία της πατριωτικής δράσεως των πόλεων Μοναστηρίου και των περιχώρων από του έτους 1830 μέχρι του 1903, Θεσσαλονίκη 1932, σ. 35. Πρβλ. στής Άγγελικης Β. Μεταλλινού (Π. Τσιώμου), Μακεδονικά σελίδες, Θεσσαλονίκη 1949, σ. 13.

6. Το κίνημα του Άναστασίου Πηχεώνα καθώς και τη θέση του ελληνισμού της Βόρειας Μακεδονίας στα τέλη του 19ου αιώνα εξετάζω σέ προσεχή συνθετική εργασία μου με θέμα «Έθνικοί άγώνες των Ελλήνων της Βόρειας Μακεδονίας (1878-1894). Ή πρώτη φάση του μακεδονικού αγώνα».

ζῶν ὑπῆρξε δάσκαλος καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐλάχιστους Ἑλληνας, ποὺ εἶχαν ἀπομείνει στὴν Ἀχρίδα στὶς ἀρχὲς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα. Στὰ 1916 ἐκτελέστηκε ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους¹.

Τὴν εθνικὴ προσφορὰ τῶν Ἑλλήνων δασκάλων καὶ λογίων τῆς Μακεδονίας τὴν ἐποχὴ αὐτὴ περιγράφει παρακάτω ἀνάγλυφα ὁ γιὸς τοῦ Ἀναστάσιου Πηγεῶνα, ὁ Κωνσταντῖνος, στὸν πρόλογο τῶν ἀνέκδοτων ἀκόμη ἀπομνημονευμάτων τοῦ πατέρα του: «Νομίζω πρὸς τοῦτους ὅτι μὲ τὴν δημοσίευσιν ταύτην εὐρίσκω τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρουσιάσω ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ, (ἐννοεῖ τοῦ Ἀναστασίου Πηγεῶνα)², τὸν Ἑλληνα διδάσκαλον τῆς Μακεδονίας κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκικῆς δουλείας, ὁ ὁποῖος εἰς οἰοῦδηποτε βαθμῶν σχολείων καὶ ἂν ἐδίδασκε, δὲν περιώριζε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ λειτουργήματος αὐτοῦ μόνον πρὸς τοὺς μαθητὰς ἐντὸς τοῦ σχολείου, ἀλλὰ καὶ ἐκτός, συναισθανόμενος τὴν ἱερὰν εθνικὴν ἀποστολὴν, ποὺ εἶχε νὰ διαφοιτῆ τὴν κοινωσίαν περὶ τῶν ἱστορικῶν ὑποχρεώσεων καὶ τῶν εθνικῶν καθηκόντων πρὸς τὴν σκλαβωμένην πατρίδα, νὰ ὑποδεικνύη τὴν στάσιν καὶ διαγωγὴν ἐκάστου ὁμογενοῦς ἔναντι τῶν συνοικῶν ἄλλοφύλων εἴτε τῶν Τούρκων, ποὺ κατεδυνάστευαν τὸ ἔθνος μας, εἴτε τῶν ἄλλοδόξων, ποὺ μὲ τὰς προπαγάνδας ὑπενόμουν αὐτό, νὰ συμμετέχη εἰς κάθε εθνικὴν κίνησιν καὶ ἐν ἀνάγκῃ αὐτὸς νὰ ἀναλαμβάνη τὴν πρωτοβουλίαν ἐνεργείας, νὰ εἶναι ὁ στῦλος καὶ τὸ ἐδραίωμα τῆς εθνικῆς ὑπάρξεως τῆς κοινότητος εἰς τὸ χωρίον καὶ εἰς τὴν καμπόλιν καὶ πάντοτε ὁ πρόθυμος συνεργάτης εἰς τὴν πόλιν. Τοιοῦτοι διδάσκαλοι ὑπῆρξαν πολυάριθμοι εἰς τὴν Μακεδονίαν καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἐμφανίσεως τῶν ἀνθελληνικῶν προπαγανδῶν μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ 1912. Δὲν ἐκάμπτοντο πρὸ τῶν ἀπειλῶν καὶ δὲν ἐτρόμαζον ἀπὸ τὰς ἐνέδρας τῶν κομιτατζήδων. Ἔργαζόμενοι ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν Μακεδόνων καὶ φρονηματίζοντες αὐτοὺς μὲ τὰ ἑλληνικὰ ἰδεώδη, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως δὲ τῆς βουλγαρικῆς τρομοκρατίας καὶ τῆς ἐναντίον αὐτῆς μακεδονικῆς ἀμύνης ἄλλοι ἀγωνιζόμενοι μὲ τὸ ὄπλον ἀνὰ χεῖρας καὶ ἄλλοι ὑπηρετούντες ὡς πράκτορες μυστικοὶ καὶ ὡς γραμματεῖς τῶν εθνικῶν ἐπιτροπῶν, ποὺ ἐφρόντιζον διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀγῶνος, ὅχι ὀλίγοι ὑπέστησαν τὸν ἄγριον θάνατον μὲ τὸ βουλγαρικὸν δολοφονικὸν ἐγχειρίδιον καὶ ἄλλοι προδοθέντες ἐρρίθθησαν εἰς τὰς τουρκικὰς φυλακὰς πρὸς ἐκτίσιν πολυχρονίου ποινῆς ἀπὸ τῆς ὁποίας ἀπήλλαξεν αὐτοὺς ἡ ἀνακήρυξις τοῦ νεοτουρκικοῦ συντάγματος»³.

3. Τὰ σύντομα ἀπομνημονεύματα τοῦ Ἰωάννου Ξανθοῦ, ποὺ σώζονται σήμερα, ὅπως ἀνέφερα καὶ παραπάνω, στὰ ἀρχεῖα τοῦ ΙΜΧΑ, εἶναι δακτυλογραφημένα ἀπὸ τὸν ἴδιο σὲ 23 σελίδες σχήματος τετραδίου καὶ φέρουν τὴ χρονολογία 21 Ἰουνίου 1957. Ἐπιγράφονται «Ἀπομνημονεύματα τοῦ Συνταξιούχου Δημοδιδασκάλου Ἰωάννου Ξανθοῦ. Ἐκ τῆς οἰκογενειακῆς τοῦ Ἐθνικῆς δράσεως κατὰ τὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα 1878-1903-1909». Ὑστερα ἀπὸ ἕνα σύντομο πρόλογο τοῦ συγγραφέα, ἀκολουθεῖ τὸ πρῶτο μέρος τῶν ἀπομνημονευμάτων, ὅπου ἐξιστοροῦνται οἱ εθνικοὶ ἀγῶνες τοῦ πατέρα του, Γεωργίου Ξανθοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, ἐνῶ στὸ δεύτερο μέρος ἀναφέρεται ὁ ἴδιος διεξοδικὰ στὴ συμμετοχὴ του στὸ μακεδονικὸ ἀγῶνα.

Πολὸ ὀρθὰ σημειώνει ὁ Ἰ. Ξανθός ὅτι ὁ μακεδονικὸς ἀγῶνας δὲν πρέπει νὰ περιοριστεῖ χρονικὰ μόνον στὴν περίοδο 1903-1909⁴. Πραγματικὰ ἡ πρόωμη φάση τοῦ μακεδονικοῦ

1. Ἀρχεῖο ΙΜΧΑ, φάκελλος ΣΤ 65, Ἀπομνημονεύματα Ἀναστάσιου Πηγεῶνα, σσ. 72-73.

2. Σημείωση τοῦ συγγραφέα.

3. Ἀρχεῖο ΙΜΧΑ, φάκελλος ΣΤ 65, Ἀπομνημονεύματα Ἀναστάσιου Πηγεῶνα, σσ. ζ'-η'.

4. Ἀρχεῖο ΙΜΧΑ, φάκελλος Δ 150, Ἀπομνημονεύματα Ἰ. Ξανθοῦ, σ. 1.

αγώνα αρχίζει με την ελληνική επανάσταση του 1878 στη Μακεδονία και το συνέδριο του Βερολίνου. Την ίδια εποχή, που οι Έλληνες Δυτικομακεδόνες εξεγείρονται και πολεμούν τους Τούρκους, κινητοποιούνται και οι Έλληνες κάτοικοι των περιοχών της Στράμνιτσας, της Γευγελής, της Δοιράνης και του Μελενίκου, ζητούν όπλα από το ελληνικό προξενείο Θεσσαλονίκης και σχηματίζουν ένοπλους αντιστασιακούς πυρήνες. 'Ανάμεσα σ' αυτούς, συγκαταλέγονται στην περιφέρεια Γευγελής οι Δέλλιος Κοβάτσιης, Στόικος Στοϊδής και Νικόλαος Στοϊδής από την Εϊδομένη (Σέχοβο), οι Πέτρος Χαρισιάδης (Χαρτζάνης), Γιάγκος Τάσκος και Θάνος Γιαγκούλας από τη Νέγορτσα, οι Άγγος Δάκος και Άγγος Άθανασίου από την Παρδέιτσα, οι Χρήστος Δοϊτσίνης, Γεώργ. Διδασκάλου και Γεώργ. Βεζύρης από τους Ετζάνους (Ματσικόβο), οι Γεώργ. Ξανθός (Σίβος ή Σίβας) και Νικ. Νικόλτσιης από τη Μαρζέντσα, και οι Πέτρος Άβραμιδής και Άθανάσιος Καπετανόπουλος από το Τίκφες. Έκτός όμως απ' όλους αυτούς, που άναφερα παραπάνω, πολλοί άλλοι Έλληνες κάτοικοι κινητοποιήθηκαν στά 1878 από τη Μπογδάντσα, το Στυγιάκοβο, το Σκρά (Λουμνίτσα), την Κάρπη (Τσερνα Ρέκα), την Καστανερή (Μπαρόβιτσα), τη Γρίβα (Κριβα), τη Γουμένισσα, τα Μεγάλα Λιβάδια, τόν Άρχάγγελο (Όσσιανη), τη Λαγκαδιά (Λούγουντσα) και άλλα χωριά¹.

Μετά τό 1885, δηλαδή ύστερα από την πραξικοπηματική προσάρτηση τής Άνατολικής Ρωμυλίας από τη Βουλγαρία, ή προσοχή τής βουλγαρικής προπαγάνδας στράφηκε, όπως είναι γνωστό, πρός τό ζωτικό χώρο τής Μακεδονίας². Στην περιφέρεια Γευγελής ή διείσδυση τής βουλγαρικής προπαγάνδας δέν άργησε νά γίνει αισθητή, κυρίως ανάμεσα στις σλαβόφωνες άγροτικές μάζες. Νέα παιδιά μεταφέρονταν καταναγκαστικά στη Σόφια και σέ άλλες βουλγαρικές πόλεις, όπου κλείνονταν σέ ειδικά οικοτροφεία και σχολεία και μωούνταν στά βουλγαρικά σχέδια. Άργότερα επέστρεφαν φανατισμένοι στις περιοχές τους και άρχιζαν τόν προσήλυτισμό τού ντόπιου σλαβόφωνου πληθυσμού. Στο χωριό Μαρζέντσα τής Γευγελής ζούσε ως τά 1885 μόνο σλαβόφωνος πληθυσμός με ελληνική συνείδηση. Ύστερα όμως από τη χρονιά εκείνη ή παρουσία δύο δασκάλων, τού Χ. Ούρουμ και τού Χ. Νέγκα, που είχαν εκπαιδευθεί στη Βουλγαρία, συνέβαλε άποφασιστικά στη διάδοση τής βουλγαρικής προπαγάνδας στη Μαρζέντσα και στη δημιουργία ισχυρής βουλγαρικής κοινότητας, ή όποια κρατούσε ιδιαίτερα έχθρική στάση απέναντι στο ντόπιο ελληνικό στοιχείο. Στις 6 Ίανουαρίου τού 1885 συνελήφθησαν στη Μαρζέντσα οι Γεώργιος Ξανθός και Νικόλαος Νικόλτσιης ύστερα από σχετικές καταγγελίες τών έξαρχικών πρός τις ντόπιες τουρκικές άρχές με την κατηγορία ότι είχαν εφοδιαστεί όπλα από τό ελληνικό προξενείο Θεσσαλονίκης, όπως πραγματικά είχε συμβεί. Την εποχή εκείνη οι τουρκικές άρχές τής Γευγελής είχαν προβεί σέ έξονυχιστικές έρευνες στά σπίτια τών Έλλήνων πατριωτών τής Γευγελής και τών γύρω χωριών, αλλά δέν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν τίποτε, έπειδή τά όπλα ήταν κρυμμένα σέ άπίθανα μέρη. Ύστερα από τρεις μήνες και χωρίς νά προηγηθούν οι σχετικές άνακρίσεις, ό Γ. Ξανθός πέτυχε ν' άποφυλακιστεί προσωρινά, άφου πρώτα δωροδόκησε τόν Τούρκο άρχιφύλακα και με προσωπική έγγύηση τού συγκρατούμένου τού Ν. Νικόλτσιη. Τότε παρουσιάστηκε άμέσως στο μητροπολιτή Θεσσαλονίκης Άλέξανδρο και τού έξιτόρησε τά συμβάντα. Εκείνος, με τη σειρά τού, άφου άπευθύθηκε στο βαλή, ζήτησε την άποφύλακιση τών δύο Έλλήνων κρατούμενων, όπως και τελικά πέτυχε ύστερα από δύο μέρες³.

1. Άρχείο ΙΜΧΑ, φάκελλος Δ 150, Άπομνημονεύματα Ί. Ξανθού, σ. 1.

2. Evangelos Kofos, Nationalism and Communism in Macedonia, Thessaloniki 1964, σ. 21.

3. Άρχείο ΙΜΧΑ, φάκελλος Δ 150, Άπομνημονεύματα Ί. Ξανθού, σ. 2.

Ἡ κατάσταση ἐπιδεινώθηκε αἰσθητὰ στὰ χρόνια ποὺ ἀκολούθησαν. Οἱ ἐξαρχικοὶ καὶ τὰ ὄργανα τῆς βουλγαρικῆς προπαγάνδας στράφηκαν μὲ ἐκδικητικὴ μανία ἐναντίον τῆς οἰκογένειας τοῦ Γ. Ξανθοῦ, προκαλώντας σημαντικὲς ὑλικὲς ζημιές στὴν ἀγροτικὴ ἰδιοκτησίαν τῆς καὶ ἀπειλώντας μόνιμα τὴ ζωὴ τῶν μελῶν τῆς. Στὰ 1900 κακοποιήσαν ἄγρια ὀλοκλήρη τὴν οἰκογένεια τοῦ Γ. Ξανθοῦ καὶ γιὰ ἕνα μεγάλο χρονικὸ διάστημα ἀπαγόρευσαν στὰ παιδιά του, Κωνσταντῖνο, Ἰωάννη, Σοφία καὶ Μαγδαληνὴ, νὰ συμμετέχουν στὶς ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις, ποὺ πραγματοποιοῦνταν τότε στὴν κεντρικὴ πλατεία τῆς Μαρζέντσας. Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1904 ἡ οἰκογένεια τοῦ Γ. Ξανθοῦ κατηγορήθηκε ἀπὸ τοὺς ἐξαρχικούς τοῦ χωριοῦ ὅτι ἐκρυβε κάποιον Ἑλληνα ἀντάρτη στὸ σπίτι τῆς, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ σχετικὲς ἔρευνες τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν οἱ κατηγορίες αὐτὲς ἀποδείχθηκαν ἀβάσιμες.

Στὰ μέσα περίπου τῆς πρώτης δεκαετίας τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα εἶχαν ἀπομείνει στὴ Μαρζέντσα μόνο ἑπτὰ ἑλληνικὲς οἰκογένειες. Ἡ τρομακτικὴ στάση καὶ οἱ συνεχεῖς καταπιέσεις τῶν ἐξαρχικῶν καὶ Βουλγάρων εἶχαν ἐκμηδενίσει τὴν ἑλληνικὴ κοινότητα, ἡ ὁποία στερήθηκε καὶ τὶς πολυτιμὲς ὑπηρεσίες τοῦ Ἑλληνα ἱερέα τοῦ χωριοῦ. Μὲ τὴν πρωτοβουλία τοῦ Γ. Ξανθοῦ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα τοῦ ἱερέα ὁ Γ. Λέσιος, ὁ ὁποῖος λειτουργοῦσε γιὰ δύο χρόνια στὴν ἐκεῖ ἑλληνικὴ ἐκκλησία. Ἡ κατάσταση ὅμως ἐκτραυλήθηκε ἀργότερα μὲ τὴ βάνανση κακοποίηση τοῦ Ἑλληνα ἱερέα καὶ τὴν ὀξεία διαμάχη, ἀνάμεσα στὸ ἑλληνικὸ καὶ βουλγαρικὸ πληθυσμακὸ στοιχεῖο γιὰ τὴν κατοχὴ τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας. Τὸ Μάιο τοῦ 1904, ὕστερα ἀπὸ σκληροὺς δικαστικὸς ἀγῶνες, — ὁ Γ. Ξανθὸς ἐκπροσώπησε τὴν ἑλληνικὴ κοινότητα —, ἡ ἐκκλησία ἐπιδικάστηκε ἀπὸ τὶς τουρκικὲς ἀρχὲς τῆς Γευγελῆς στοὺς Ἑλληνας¹.

Νὰ πῶς περιγράφει παρακάτω, στὰ ἀπομνημονεῦματά του, ὁ Ἰ. Ξανθὸς τὸ διάλογο, ποὺ εἶχε ὁ πατέρας του Γεώργιος μὲ τὸν καϊμακάμη στὸ δικαστήριο γιὰ τὴν ὑπόθεση τῆς ἐκκλησίας:

Γ. Ξανθός ς: Καϊμακάμ Ἐφέντη, (Κύριε Ὑποδιοικητά), ὁ κάθε Νόμος τοῦ Κράτους καὶ τὸ κάθε φερμάνιον τοῦ Σουλτάνου ἐκδίδονται διὰ νὰ ἐξασφαλίζεται τὸ δίκαιον τοῦ καθενός· καὶ ἐγὼ σέβομαι καὶ τιμῶ τοὺς Νόμους καὶ τὸ φερμάνιον τοῦ Παντισιάχ μας (Σουλτάνου) πλὴν ὅμως θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ κάμω ἕνα ἐρώτημα;

Καϊμακάμ ς: Ἐχετε τὴν ἄδειαν.

Ξανθός ς: Καϊμακάμ Ἐφέντη, θέλω νὰ μάθω ὅταν ἐκτίσθη ἡ ἐκκλησία αὐτὴ τὸ Σουλτανικὸν φερμάνιον ἐπ' ὀνόματι τίνος ἐξεδόθη; Ἐπ' ὀνόματι τοῦ Πατριάρχου ἢ τοῦ Ἐξάρχου;

Καϊμακάμ ς: Ὅλοι αἱ παλαιαὶ ἐκκλησίαι ἐκτίσθησαν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Πατριάρχου, διότι τότε δὲν ὑπῆρχον Βούλγαροι εἰς τὴν Μακεδονίαν, οὔτε καὶ Ἐξάρχος εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ξανθός ς: Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν πληροφορίαν, ἀλλὰ θὰ σᾶς παρακαλέσω, ἂν εἶναι δυνατόν, νὰ κάμω καὶ ἄλλο ἐρώτημα.

Καϊμακάμ ς: Ἐχετε καὶ ἄλλην τὴν ἄδειαν.

Ξανθός ς: Καϊμακάμ Ἐφέντη, ὅταν πεθάνῃ ἕνας πατέρας ποῖος δικαιούται νὰ εἶναι κληρονόμος τῆς περιουσίας του;

Καϊμακάμ ς: Τὴν περιουσίαν τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς τὴν κληρονομοῦν τὰ παιδιά ἢ καὶ οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς του.

Ξανθός ς: Τότε, Καϊμακάμ Ἐφέντη, ἐγὼ πρέπει νὰ κατέχω τὴν ἐκκλησίαν, διότι ἐγὼ εἶμαι Πατριάρχικος καὶ ἐγὼ εἶμαι παιδί του, ἐνῶ οἱ Βούλγαροι εἶναι Ἐξαρχικοί καὶ ζεῖνοι πρὸς τὸν Πατριάρχην.

1. Ἀρχεῖο ΙΜΧΑ, φάκελλος Δ 150, Ἀπομνημ. οὐνεύματα Ἰ. Ξανθοῦ, σ. 3.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἓνας ἐκ τῶν Ὁθωμανῶν Συμβούλων τοῦ Καϊμακάμη, ὁ Σαζαήρ Ἐφέντης ἐνθουσιασθεὶς ἐκ τῆς ἐμπνευσμένης καὶ πολὺ ὀρθῆς ἀπάντησώς τοῦ πατρὸς μου Γ. Ξανθοῦ ἐσηκώθη ἐκ τῆς θέσεώς του, κατηνύθη πρὸς τὸν πατέρα μου, ἐκτύπησεν αὐτὸν ἐλαφρῶς εἰς τὸν ὄμον του διὰ τῆς χειρὸς του καὶ τοῦ εἶπε: «Καζαντὴν Γιώργε Τσιρ-ματζή», ἐκέρδισες τὴν δίκην κ. Γωργή»¹.

Ἡ σημαντικὴ αὐτὴ ὁμῶς ἐπιτυχία ἐξόργισε τὴν ἀντίπαλὴ μερίδα, ἡ ὁποία κατέλαβε τὴν ἑλληνικὴ ἐκκλησία τὸ Μ. Σάββατο τοῦ 1905, ἀλλὰ τὸ ἴδιο βράδυ ἡ οἰκογένεια τοῦ Γ. Ξανθοῦ, οἱ γιοὶ τοῦ Ἰωάννης καὶ Κωνσταντίνος, κατόρθωσαν νὰ διώξουν τοὺς Βουλγάρους καὶ νὰ τελέσουν τὴν Ἐνάστασιν².

Ὁ Κωνσταντίνος Ξανθὸς συμμετεῖχε ὡς ὀπλίτης στὸ ἀνταρτικὸ σῶμα τοῦ καπετὰν Κωστάκη Οἰκονόμου³ στὶς ἐπιχειρήσεις ἐναντίον τῶν Βουλγάρων. Στὸ σῶμα αὐτὸ εἶχαν στρατολογηθεὶ ἐπίσης καὶ ἄλλοι νέοι τῆς Γευγελῆς, ὅπως ὁ Ἀντώνιος Μπισίρης, ὁ Γεώργ. Μόσχος, ὁ Λάζαρος Ράλλης, ὁ Θάνας Ντοκτόρης καὶ ἄλλοι⁴. Στὰ 1907 ἡ οἰκογένεια τοῦ Γ. Ξανθοῦ ἐγκαταστάθηκε μόνιμα στὴ Γευγελή. Στὶς 17 Μαΐου τοῦ 1913 ὁ Γ. Ξανθὸς συνελήφθη καὶ δολοφονήθηκε ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους μαζί με ἄλλους Ἑλληνες πατριώτες τῆς Γευγελῆς⁵.

4. Ὁ γιὸς του, Ἰωάννης Ξανθὸς, γεννήθηκε στὴ Μαρζέντσα στὰ 1885. Φοίτησε στὸ ἑλληνικὸ δημοτικὸ σχολεῖο τῆς Γευγελῆς, στὸ γυμνάσιο τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἀπὸ τὸ 1901 στὸ ὑποδιδασκαλεῖο τῆς ἴδιας πόλης, ἀπὸ ὅπου καὶ ἀποφοίτησε. Τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1903 ὁ Ἰ. Ξανθὸς διορίστηκε γιὰ πρώτη φορὰ δάσκαλος στὸ χωριὸ Βραχιά (Καγιαλή), ὅπου εἶχε σχηματιστεῖ τριμελὴς ἐθνικὴ ἐπιτροπὴ ἄπὸ τοὺς Μήτσο Πασά, τὸν ἱερέα Δημήτριον Σκενδέρη καὶ τὸν Δημήτριον Γεωργάκη, οἱ ὅποιοι συντόνιζαν τὶς ἐνέργειές τους γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων. Ὡς τέταρτο μέλος τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς προστέθηκε καὶ ὁ Ἰ. Ξανθὸς. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀνέπτυξε σημαντικὴ ἐθνικὴ δραστηριότητα καὶ πολλὰς φορὰς κινδύνευσε νὰ χάσει τὴ ζωὴ του, ὅπως περιγράφει ὁ ἴδιος ἀναλυτικὰ στὰ ἀπομνημονεύματά του⁶.

Ὅταν ἡ θέση τοῦ ἔγινε ἰδιαίτερα ἐπισφαλὴς στὴ Βραχιά, ὁ Ἰ. Ξανθὸς διορίστηκε δάσκαλος στὰ 1905 στὴ Γευγελή. Κατὰ τὴν παραμονὴ του στὴν περιοχὴ ἐκείνη ἀνέλαβε ἐπικίνδυνες ἀποστολὰς καὶ συνέβαλε ἀποφασιστικὰ στὴν ἀποτελεσματικότερη διεκπεραίωση τῶν ἑλληνικῶν στρατιωτικῶν ἀποστολῶν. Ἔτσι τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1905 ὁ Ἰ. Ξανθὸς κατόρθωσε νὰ περάσει μεταμφιεσμένον τὸν καπετὰν Ζήρα⁷ ἀπὸ τὸν Ἀξιὸ καὶ νὰ τὸν μεταφέρει ἀπὸ τὴ Γευγελή στὸ χωριὸ Μπογορόιτσα. Παράλληλα, τὸ Φεβρουάριον τοῦ ἴδιου χρόνου, παρέδωσε στὸν ἀρχηγὸ τῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων καπετὰν Δράγα ἢ Γεώργιον Κακουλίδη⁸, ποὺ βρισκόταν τότε στὴ Νέγορτσα, ἐμπιστευτικὸ ἐγγράφον ἐκ μέρους τοῦ ἀρχι-

1. Ἀρχεῖο IMXA, φάκελλος Δ 150, Ἀπομνημονεύματα Ἰ. Ξανθοῦ, σ. 5.

2. Ἀρχεῖο IMXA, φάκελλος Δ 150, Ἀπομνημονεύματα Ἰ. Ξανθοῦ, σ. 4-7.

3. Κ. Β α κ α λ ὀ π ο υ λ ο υ, Ἀνέκδοτο μητρώον τῶν μαχητῶν τοῦ μακεδονικοῦ ἀγῶνα, σ. 90.

4. Γιὰ τοὺς ἄνδρες τοῦ σώματος τοῦ Κωστάκη Οἰκονόμου βλ. Κ. Β α κ α λ ὀ π ο υ λ ο υ, ἔ.ἀ., σσ. 90-91.

5. Ἀρχεῖο IMXA, φάκελλος Δ 150, Ἀπομνημονεύματα Ἰ. Ξανθοῦ, σσ. 7-8.

6. Ἀρχεῖο IMXA, φάκελλος Δ 150, Ἀπομνημονεύματα Ἰ. Ξανθοῦ, σσ. 8-15.

7. Π. Τ σ ά μ η τ α, Μακεδονικὸς Ἄγών, σσ. 229, 338, ὅπου καὶ ὀρισμένες ἐνδείξεις γιὰ τὴ δραστηριότητά του ἀνθυπολοχαγοῦ Γεώργιου Ζήρα κατὰ τὸ μακεδονικὸ ἀγῶνα.

8. Γιὰ τὴν δραστηριότητά του Γεώργιου Κακουλίδη ἢ Δράγα κατὰ τὸ μακεδονικὸ ἀγῶνα βλ. στοῦ Ἀ θ α ν α σ ί ο υ Σ ο υ λ ι ώ τ η - Ν ι κ ο λ α ῖ δ η, Ὁ Μακεδονικὸς Ἀ-

ερατικού επιτρόπου της Γευγελής Λεοντίου. Τό Πάσχα του 1906 συμμετείχε ενεργά στην επικίνδυνη πορεία της διμοιρίας του ομαδάρχη καπετάν Στέλιου, που άποτελούνταν από Κρήτες και άλλους Έλληνες από τή νότια Έλλάδα, διά μέσου του 'Αξιού από τήν περιοχή της Μπογδάντσας στη Νέγορτσα. 'Η επιχείρηση αυτή, όπως άφηγείται ο ίδιος, λίγο έλλειψε νά του στοιχίσει τή ζωή του¹.

Στά 1911-1912 ό 'Ι. Ξανθός διορίστηκε δάσκαλος στη Μπογδάντσα. Μαζί με τό Στρωμνισιώτη διευθυντή του σχολείου 'Ηφαιστίανα Μούλκα² άγωνίστηκε σκληρά γιά τήν άποπεράτωση του διάφορου εξατάξιου ελληνικού διδακτηρίου. Στάλθηκε επανειλημμένα στη Θεσσαλονίκη με αίτηση τής ελληνικής κοινότητας τής Μπογδάντσας και του έπισκόπου Πολυανής Παρθένιου γιά τή χορήγηση ύλικής βοήθειας εκ μέρους του ελληνικού προξενείου Θεσσαλονίκης, που πρόσφερε τελικά 30.000 τουρκικές λίρες³.

Στίς άρχές 'Απριλίου του 1914 ό 'Ι. Ξανθός ειδοποίησε έγκαιρα τίς ελληνικές στρατιωτικές άρχές τής Γουμένισσας γιά τήν επικείμενη είσβολή βουλγαρικής άνταρτικής ομάδας στο ελληνικό έδαφος κοντά στο ελληνικό φυλάκιο τής Λούμνιτσας (Σκρβ). Λίγες μέρες άργότερα ό ελληνικός στρατός έξόντωσε τή βουλγαρική ομάδα. 'Ανάλογες σε σημασία εθνικές ύπηρεσίες πρόσφερε ό 'Ι. Ξανθός κατά τή διάρκεια τής διδασκαλικής ύπηρεσίας του στο Σέχοβο, τή σημερινή Είδομένη. Τό 1915 μετατέθηκε στο χωριό Πέλλα ('Αγιοι 'Απόστολοι) τών Γιαντισών. Τό 1940 κατατάχθηκε ως έθελοντής στο τμήμα «Ψυχαγωγίας του Στρατιώτη» του ελληνικού 'Ερυθρού Σταυρού και ύπηρετσε εκεί μέχρι τή λήξη του έλληνο-ιταλικού πολέμου. 'Ο 'Ι. Ξανθός τιμήθηκε με πολυάριθμα διπλώματα και μετάλλια γιά τήν προσφορά του στο μακεδονικό άγώνα⁴.

5. 'Από μιά άλλη γεωγραφική περιοχή τής Βόρειας Μακεδονίας, τό Μοναστήρι, κατάγεται ό γνωστός Έλληνας γυμνασιάρχης 'Αλέξανδρος Ζουμετικός, ό οποίος γεννήθηκε στίς 25 'Απριλίου του 1861. Τίς σχετικές ειδήσεις γιά τήν εθνική δραστηριότητά του άντλούμε από ένα δωδεκάσελιδο δακτυλογραφημένο κείμενο, τό όποίο είναι γραμμένο από τήν κόρη του 'Ολγα Κωνσταντοπούλου και σώζεται σήμερα στά 'Αρχεία του 'Ιδρύματος Μελετών τής Χερσονήσου του Αίμου. Φέρει τόν τίτλο «Συνοπτικόν Βιογραφικόν Σημείωμα περί τής εθνικής κ.λ.π. δράσεως του άειμνήστου 'Αλεξάνδρου Ζουμετικού διδάκτορος τής Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου 'Αθηνών και Βερολίνου και Γυμνασιάρχου Μοναστηρίου-Κορυτσάς-Άδριανουπόλεως-Κομοτινής και Ναούσης—Βάσει άφηγήσεων τής χήρας συζύγου του (ύπό τής θυγατρός του 'Ολγας Κωνσταντοπούλου)».

'Ο 'Αλ. Ζουμετικός τελείωσε τίς γυμνασιακές σπουδές του στο Μοναστήρι. Στά 1876 φοίτησε στη Φιλοσοφική σχολή 'Αθηνών και στά 1880 πήρε τό πτυχίο τής φιλολογίας.

γών, 'Η «'Οργάνωση Θεσσαλονίκης» 1096-1908, Θεσσαλονίκη 1959, σ. 77. 'Αρχείον Μακεδονικού 'Αγώνος Πηνελόπης Δέλτα, 3 Παναγιώτη Παπατζανετέα, 'Ο Μακεδονικός 'Αγών ('Απομνημονεύματα), επιμέλεια Λουίζας Συνδίκια-Λαούρδα, έκδοση ΙΜΧΑ, Θεσσαλονίκη 1960, σ. 2, 42, D. D a k i n, The Greek Struggle in Macedonia (1897-1913), σ. 201, Δημητρίου Ν. Κάκκαβου, 'Απομνημονεύματα (Μακεδονικός 'Αγών), Θεσσαλονίκη 1972, σσ. 51-52, 93, 170, Π. Τ σ ά μ η, έ.ά., σσ. 225, 291, 295.

1. 'Αρχείο ΙΜΧΑ, φάκελλος Δ 150, 'Απομνημονεύματα 'Ι. Ξανθού, σσ. 15-20.

2. 'Αθανάσιου Α. 'Αγγελόπουλου, Βόρειος Μακεδονία, 'Ο 'Ελληνισμός τής Στρωμνίτσας, Τοπογραφία-Ιστορία-'Εκκλησία-Παιδεία-Έθνική και Κοινοτική Ζωή, 'Απομνημονεύματα Κ. Μπόνη, Θεσσαλονίκη 1960, σ. 130, ύποσ. 1.

3. 'Αρχείο ΙΜΧΑ, φάκελλος Δ 150, 'Απομνημονεύματα 'Ι. Ξανθού, σ. 20.

4. 'Αρχείο ΙΜΧΑ, φάκελλος Δ 150, 'Απομνημονεύματα 'Ι. Ξανθού, σσ. 21-23.

Κατά τη χρονική περίοδο 1880-1888 ἐργάστηκε ὡς καθηγητὴς στὸ ἑλληνικὸ γυμνάσιο τοῦ Μοναστηρίου καὶ παράλληλα ἀνέπτυξε σημαντικὴ ἔθνικὴ δράση συμμετέχοντας μαζί με πολλοὺς Ἑλλήνες δασκάλους, καθηγητὲς καὶ προκρίτους στὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα τοῦ Ἀναστάσιου Πηχεῶνα. Στὰ 1888 φοιτᾶ ἀρχικὰ στὴ Φιλοσοφικὴ σχολὴ τοῦ Göttingen (Γοττίνγη) καὶ ἔπειτα στὴ Φιλοσοφικὴ σχολὴ τοῦ Βερολίνου, ἀπὸ ὅπου πήρε ὕστερα ἀπὸ 6 χρόνια τὸ δίπλωμα τῆς Φιλοσοφίας καὶ ἀναγορεύθηκε διδάκτορας. Τὸ θέμα τῆς διατριβῆς του ἀναφερόταν στὴν προσωπικότητα τοῦ Μ. Ἀλέξανδρου. Κατὰ τὴ φοίτησή του στὰ γερμανικὰ πανεπιστήμια ὁ Ἄλ. Ζουμετικός εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ παρακολουθήσει παραδόσεις καὶ φροντιστήρια ὀρισμένων ἐπιφανῶν Γερμανῶν ἐπιστημόνων, ὅπως τοῦ Mommsen, Kirchof, Wilamowitz-Möllendorf καὶ ἄλλων¹.

Μετὰ τὴν ἀναγόρευσή του σὲ διδάκτορα τῆς Φιλοσοφίας, οἱ ἀρμόδιοι πανεπιστημιακοὶ κύκλοι τοῦ πρόσφεραν τὴ θέση τοῦ ὑψηγῆτῆ στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Βερολίνου, ἀλλὰ ὁ Ἄλ. Ζουμετικός, φλεγόμενος ἀπὸ ἐνθερμο πατριωτισμὸ, προτίμησε νὰ ἐπιστρέψει στὴν πατρίδα του καὶ νὰ διδάξει στὸ ἑλληνικὸ γυμνάσιο τοῦ Μοναστηρίου. Ἐὰν γυμνασιάρχης ἀνέπτυξε σημαντικὴ ἔθνικὴ δράση κατὰ τὸ μακεδονικὸ ἀγῶνα καὶ ἀπέτελεσε ἓνα ἀπὸ τὰ δυναμικότερα στελέχη του. Στὰ 1903 συναντήθηκε μυστικὰ στὴν Ἀθήνα μετὸ διάδοχο Κωνσταντῖνο καὶ ἄλλα σημαντικὰ πολιτικὰ πρόσωπα καὶ τότε κατέστρωσαν τὰ ὀριστικὰ σχέδια γιὰ τὴ διάβαση τῶν ἑλληνικῶν ἀνταρτικῶν σωμάτων ἀπὸ τὸν Ἀλιάκμονα πρὸς τὴ Βορειοδυτικὴ Μακεδονία. Πάρθηκε ἀκόμη ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴν ἐπιβολὴ σκληρῶν ἀντιποίνων στὶς βουλγαρικὰ ὀμάδες ποῦ δρούσαν στὶς περιοχὲς ἐκεῖνες².

Κατὰ τὴν παραμονή του στὸ Μοναστήρι ὁ Ἄλ. Ζουμετικός ἀντιμετώπισε με ἐπιτυχία τὶς σκευωρίες τῶν ὀπαδῶν τῆς βουλγαρικῆς καὶ τῆς ρουμανικῆς προπαγάνδας καὶ ἔθεσε πολλὰς φορὲς σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ του, ὑπερασπιζόμενος τοὺς συμπατριῶτες του, ἀπὸ τὴν καταδίωξη τῶν βουλγαρικῶν ἀνταρτικῶν ὀμάδων καὶ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν. Στὰ 1904 παρασημοφορήθηκε μετὸν ἀργυρὸ σταυρὸ τοῦ τάγματος τοῦ Σωτήρος³. Τὴν ἴδια χρονιά ιδρύθηκε στὸ Μοναστήρι ἡ «Ἐσωτερικὴ Ὀργάνωσις» μετὸ πρωτοβουλία τοῦ μεγάλεμπυρου Σπύρου Δούμα, τοῦ χειρουργοῦ Σταύρου Νάλη καὶ τοῦ Κωνσταντῖνου Μιχαήλ. Γιὰ τὴ συγκρότηση τῆς ὀργάνωσις αὐτῆς, ποῦ ἀπέβλεπε στὸ συντονισμὸ τῶν ἑλληνικῶν ἐνεργειῶν γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς δράσις τῶν βουλγαρικῶν σωμάτων, ἐργάστηκαν μετὸ ζῆλο οἱ Θεόδωρος Μόδης, Ἄλεξ. Ζουμετικός, Δημ. Μάρκου καὶ ἄλλοι⁴.

Ἡ προκλητικὴ στάση πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐκπροσώπων τῶν πατριαρχείων τῆς Βόρειας Μακεδονίας στὰ τέλη τοῦ 19ου καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα προκάλεσε, ὅπως εἶναι γνωστὸ, σημαντικὴ ἀναταραχὴ ἀνάμεσα στὶς πολυάριθμες μάζες τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, δημιουργήσε πρόσφορο ἔδαφος γιὰ τὴ διείδυση τῶν ξένων προπαγανδῶν καὶ ὑπῆρξε ἡ κυριότερη ἀφορμὴ γιὰ τὴ διακοπὴ τῆς συνεργασίας τῶν Ἑλλήνων προέδρων τῆς Μακεδονίας μετὸς κατὰ τόπους μητροπολίτες⁵. Ἔτσι καὶ στὸ Μοναστήρι ἡ παράλογη στάση τοῦ μητροπολίτη Πελαγονίας Ἰωακείμ Φοροπόου⁶, ποῦ ἀπαιτοῦσε ἀπὸ

1. Ἀρχεῖο ΙΜΧΑ, φάκελλος Δ 113, Βιογραφικὸ σημεῖωμα Ἄλ. Ζουμετικού, σ. 1.

2. Ἀρχεῖο ΙΜΧΑ, φάκελλος Δ 113, Βιογραφικὸ σημεῖωμα Ἄλ. Ζουμετικού, σ. 2.

3. Ἀρχεῖο ΙΜΧΑ, φάκελλος Δ 113, Βιογραφικὸ σημεῖωμα Ἄλ. Ζουμετικού, σσ. 3-6.

4. Ὁ Μακεδονικὸς Ἀγὼν καὶ τὰ εἰς Θράκην γεγονότα, Γενικὸν Ἐπιτελεῖον Στρατοῦ, ἐκδ. Διεύθυνσης Ἱστορίας Στρατοῦ, Ἀθῆναι 1979, σσ. 211-212.

5. Βλ. σχετικὰ στοῦ Ν. Β λ ἄ χ ο υ, Τὸ Μακεδονικὸν ὡς φάσις τοῦ Ἀνατολικοῦ Ζητήματος, σσ. 127-219.

6. Γιὰ τὴν παραμονὴ τοῦ Ἰ. Φορόπουλου στὸ Μοναστήρι (1903-1906) βλ. στοῦ Ἀθ α ν α σ ί ο υ Γ ρ. Γ ε ρ ο μ ι χ α λ ο ῦ, Ἰωακείμ Φορόπουλος, Μητροπολίτης Πελαγο-

κάθε Έλληνα εκπαιδευτικό ένα όρισμένο χρηματικό ποσό, συνάντησε τη σφοδρή αντίδραση του 'Αλ. Ζουμετίκου, ο οποίος διαφώνησε μαζί του και για άλλα επείγοντα εθνικά θέματα. 'Η διακοπή της συνεργασίας των δύο ανδρών κατέληξε τελικά στην αναχώρηση του 'Αλ. Ζουμετίκου από τὸ Μοναστήρι τὸ 1905, πού φοβήθηκε μήπως ἡ διαμάχη ἐκείνη πάρει ἐπικίνδυνες διαστάσεις και ἐκτεθεῖ ἀνεπανόρθωτα ἡ θέση του 'Ελληνα μητροπολίτη. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς και ἀρνήθηκε τις προτάσεις ὀρισμένων 'Ελλήνων ἐφόρων του Μοναστηρίου, πού προθυμοποιήθηκαν νὰ ἐνεργήσουν γιὰ τὴν ἀπομάκρυνση του 'Ι. Φοροπούλου¹.

Μαζί με τὸν 'Αλ. Ζουμετίκο παραιτήθηκαν και οἱ καθηγητὲς του ἑλληνικοῦ γυμνασίου Μιχαήλ Πέτρου, Εὐάγγελος Τσιουπτσές, Βασίλειος Νώτης, Παντελῆς Νάκας και ὀρισμένοι ἄλλοι, οἱ ὅποιοι διορίστηκαν σὲ ἄλλες περιοχὲς τῆς Μακεδονίας. 'Ο Ζουμετίκος μετατέθηκε στὴν 'Αδριανούπολη και στὰ 1906 ἤλθε στὴν Κοριτσά, ὅπου ὀργάνωσε δύο ἀνταρτικά σώματα μετὰ τῆς συνεργασίας του Τάκη Μάρκου. 'Η ἐντονη εθνικὴ δράση του ἀνησύχησε σὲ σημαντικό βαθμὸ τις ντόπιες τουρκικὲς ἀρχές. Τὸ Σεπτέμβριο του 1908 στάλθηκε και πάλι στὴν 'Αδριανούπολη, ὅπου ἐργάστηκε σκληρὰ γιὰ τὴν ἀναχαίτηση τῶν βουλγαρικῶν ἐνεργειῶν στὴ Θράκη. Κατὰ τὴ διάρκεια του πρώτου παγκοσμίου πολέμου προσφέρθηκε νὰ διδάξει δωρεάν στο ἑλληνικὸ γυμνάσιο τῆς 'Αδριανούπολης μαζί με τοὺς ἄλλους 'Ελληνες καθηγητὲς. 'Η πρωτοβουλία του αὐτὴ εἶχε σὰν συνέπεια νὰ συννεχιστεῖ ἀμείωτη ἡ λειτουργία του ἑλληνικοῦ γυμνασίου, στο ὁποῖο φοιτοῦσαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη 500 περίπου μαθητὲς. 'Η ἀπελευθέρωση τῆς 'Αδριανούπολης (1920) και ἡ σύντομη ἐκκένωση τῆς Θράκης ἀπὸ τοὺς 'Ελληνες δύο χρόνια ἀργότερα, βρῆκε τὸν 'Αλ. Ζουμετίκο νὰ διδάσκει στο γυμνάσιο τῆς Κομοτινῆς ὡς τὰ 1924, ὅποτε και μετατέθηκε στὴ Νάουσα. 'Εκεῖ πέθανε στὶς 7 Σεπτεμβρίου του 1929 και κηδεύθηκε μετὰ δημόσια δαπάνη².

Ἴδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου
τοῦ Αἵμου

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΠ. ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Δημοσιεύονται ἐδῶ ἔντεκα ἐπιγραφές ἀπὸ τὸν εὐρύτερο χῶρο τῆς Μακεδονίας. 'Οκτὼ ἀπὸ αὐτὲς ἦταν ἀγνωστες, ἐνὸς μίᾳ ἀπὸ τὴν Καστοριά, ἀν και γνωστὴ, δὲν δημοσιεύτηκε ποτέ. 'Αναδημοσιεύεται ἐπίσης μίᾳ ἐπιγραφῇ ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη μετὰ ὀρισμένες διορθώσεις και σχολιάζεται τέλος μίᾳ σὲ εἰκόνα τῆς μονῆς Βατοπεδίου.

1. Θεσσαλονίκη. Συλλογὴ Ροτόνας. 'Επιγραφή σὲ μάρμαρο (δὸς αἰ.).

Δ Γ Ε Ι Ο Υ Α Β Ρ Ε Τ Ε Ι Ο Υ
ΑΓΕΙΟΥ ΛΑΒΡΕ(Ν)ΤΕΙΟΥ

νιας (1903-1906), Θεσσαλονίκη 1968, σσ. 29-31, του ἰ δ ἰ ο υ, 'Η εθνικὴ δράσις του μητροπολίτου Πελαγονίας Ἰωακείμ Φοροπούλου και αἱ ἐκθέσεις αὐτοῦ, Θεσσαλονίκη 1968, σσ. 17-22.

1. 'Αρχεῖο ΙΜΧΑ, φάκελλος Δ 113, Βιογραφικὸ σημεῖωμα 'Αλ. Ζουμετίκου, σσ. 6-7.
2. 'Αρχεῖο ΙΜΧΑ, φάκελλος Δ 113, Βιογραφικὸ σημεῖωμα 'Αλ. Ζουμετίκου, σσ. 8-12.